

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **MORAVIA INVESTING, s. r. o.**, se sídlem Liptál 484, 756 31 Liptál, zastoupená Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Sokolovská třída 936/21, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 764/10-1500-202542, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ichty Beta a. s.**, se sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Af 12/2010 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč k rukám Mgr. Petra Vaňka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Na základě pravomocného exekučního příkazu na prodej nemovitostí povinné NP publication spol. s r. o. „v likvidaci“ vyhlásil Finanční úřad Praha-západ veřejnou dražbu nemovitostí na 23. 6. 2009 v 11 hodin dražební vyhláškou ze dne 29. 4. 2009, č. j. 132414/09/060940203701. Veřejné dražby se zúčastnili dva dražitelé: žalobkyně a společnost Ichty Beta a. s. (osoba zúčastněná na řízení). Příklep byl udělen společnosti Ichys Beta a. s.

[2] Proti rozhodnutí Finančního úřadu Praha-západ o příklepu ze dne 23. 6. 2009, č. j. 165335/09/060940203701, podala žalobkyně odvolání. Namítala, že dražební vyhláška nesplňovala zákonné náležitosti (nedostatečně specifikovala závady vážnoucí na nemovitosti, které dražbou nezaniknou) a že tato vada se přenesla i do samotného dražebního jednání. Uvedené nedostatky podle žalobkyně odůvodňují změnu rozhodnutí o příklepu a vypsání dražby nové. Finanční úřad Praha-západ rozhodnutím ze dne 18. 12. 2009, č. j. 260473/09/060940202757, odvolání žalobkyně zamítl. Žalobkyně napadla odvoláním i toto rozhodnutí.

[3] Následně Finanční ředitelství v Praze v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítlo. Nezotožnilo se s její argumentací, že podala námitky proti udělení příklepu, a tak je osobou oprávněnou podat odvolání proti rozhodnutí o příklepu. Z protokolu o průběhu veřejné dražby bylo podle žalovaného zřejmé, že námitky dražitelů byly vzneseny jen před samotným zahájením dražebního jednání proti znění dražební vyhlášky, nikoliv v průběhu dražby. Proto žalovaný neprovedl ani výslechy navrhovaných svědků.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Af 12/2010 – 35, rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud vytkl žalovanému, že nedostatečným způsobem odůvodnil, proč neprovedl výslech navrhovaných svědků (jednatelů žalobkyně a povinné); navrhovanými důkazy přitom měl být náležitě zjištěn skutkový stav. Žalovaný rovněž podle soudu nereagoval na námitku, že není právní povinností žalobkyně sledovat a kontrolovat, zda vznesené námitky byly uvedeny do protokolu. Napadá-li žalobkyně průběh dražebního jednání, nebylo podle městského soudu možné tvrdit, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a odmítnout provedení navrhovaných důkazů. Pro popsané vady řízení soud napadené rozhodnutí finančního ředitelství zrušil.

II. Kasační stížnost

[5] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a pro nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[6] Nesprávné posouzení spatřuje stěžovatel v hodnocení městského soudu, že se žalovaný v napadeném správním rozhodnutí nedostatečně vypořádal s návrhy žalobkyně na provedení svědeckých výpovědí a s námitkou, že není povinností žalobkyně kontrolovat, zda byly její námitky proti příklepu uvedeny v protokolu o průběhu dražebního jednání. Žalovaný má za to, že se k uvedené argumentaci žalobkyně v rozhodnutí stručně vyjádřil. Uvedl, že navrhovaní svědci jsou jednateli společností, které svůj právní názor vyjádřily v odvoláních. Žalobkyně se navíc vůbec nestala osobou oprávněnou podat odvolání proti příklepu podle § 336k odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“). Rovněž výslech povinné by byl nadbytečný, neboť jednatel povinné Ivo Navrátil se dražebního jednání vůbec nezúčastnil; funkce jednatele mu nadto zanikla 27. 1. 2009. Navrhované výslechy tak podle stěžovatele nemohly prokázat vznesení námitek proti udělení příklepu v rámci dražebního jednání.

[7] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle stěžovatele spočívá v tom, že z odůvodnění rozsudku není zřejmé, zda finanční orgány pochybily pouze tím, že ve svých rozhodnutích neodůvodnily, proč neprovedly výslechy navrhovaných svědků,

nebo zda měly povinnost výslechy provést. Městský soud tak *de facto* v předmětném rozsudku finanční orgány zavázal svědky vyslechnout, ačkoliv se jedná o důkazy zjevně nadbytečné.

[8] Z popsáných důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti

[9] Žalobkyně je přesvědčena, že stěžovatel v podané kasační stížnosti neuvedl žádné relevantní důvody. Stěžovatel se v původním řízení ani nyní v kasační stížnosti nijak nevypořádal s návrhem žalobkyně na provedení označených důkazů. Neodůvodnil, proč důkazy nebyly provedeny. Zákonnou povinností stěžovatele přitom je odůvodnit rozhodnutí o neprovedení navrhovaných důkazů. Strohé konstatování, že právní názor osob navrhovaných jako svědků již byl vyjádřen, je nejen nedostačující, ale i nesprávné.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti podle žalobkyně zaměňuje význam důkazu, jímž je prokázání tvrzení žalobkyně a zjištění skutkového stavu, s vyjádřením právního názoru. Proto žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se věnoval nejprve námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu [IV. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], poté hodnotil námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem [IV. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV. A) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu

[14] Nepřezkoumatelnost měla podle stěžovatele spočívat v nekonkrétních závěrech městského soudu; údajně z nich nebylo zřejmé, zda je správní rozhodnutí rušeno pro nedostatečné odůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů, nebo zda městský soud finančním orgánům rovněž uložil, aby žalobkyní navrhované důkazy v dalším řízení provedly.

[15] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS. V něm uvedl, že „*[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je pak podle citovaného rozsudku považováno „*takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento*

pojmem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“

[16] Městský soud na straně 7 napadeného rozsudku konstatoval, že vypořádání návrhu žalobkyně na provedení svědeckých výpovědí Jaromíra Matochy (jednatele žalobkyně) a Ivo Navrátila (jednatele povinné) je „zcela nesrozumitelné, nedostačující, obecné a v rozporu s ust. § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný nepřezkoumal náležitě v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Zobecnující ztotožnění se s odůvodněním správního orgánu I. stupně nelze považovat za řádné vypořádání odvolací námítky ve smyslu uvedené právní úpravy. (...) Finanční orgány dle názoru soudu nedostatečně srozumitelně zdůvodnily, proč výsledky žalobcem navrhovaných osob neprovedly.“ K tomu městský soud na straně 7 – 8 rozsudku dále poznamenal, že správní orgány jsou povinny vážít, zda provedou účastníky navržené důkazy. Pokud usoudí, že jejich provedení není v řízení nutné, jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit. „Této své povinnosti finanční orgány nedostály, neboť nedostatečně zdůvodnily, proč neprovedly žalobcem navržené důkazy. Strohé konstatování, že jde o subjekty, které podaly ve věci opravné prostředky a svůj právní názor vyjádřily v těchto podáních, nevypovídá ničeho o tom, proč by navržené osoby nemohly přispět k řádnému zjištění skutečného stavu věci.“

[17] Podle Nejvyššího správního soudu městský soud v odůvodnění rozsudku zcela pregnantně a srozumitelně vyložil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nevysvětlil, proč nebyly žalobkyní navrhované důkazy provedeny. Za situace, kdy žalobkyně zpochybňovala průběh dražebního jednání a namítala, že protokol o jeho průběhu neodpovídá skutečnosti, bylo na žalovaném, aby přezkoumatelným způsobem popsal, proč žalobkyní navrhované důkazy nemohou z hlediska skutkového přispět k objasnění, zda žalobkyně v průběhu dražebního jednání podala námítky proti udělení příklepu či nikoliv. Správnost tohoto závěru pak Nejvyšší správní soud hodnotil v části IV. B) tohoto rozsudku (viz body [20] a níže).

[18] Přestože úvaha o provedení či neprovedení účastníkem navržených důkazů spočívá na správním orgánu, městský soud v závěru svého rozsudku poznamenal, že napadala-li žalobkyně průběh dražebního jednání, nebylo možné usuzovat na dostatečně zjištěný skutkový stav věci, který by odůvodnil neprovedení navrhovaných důkazů. Stěžovateli lze přisvědčit, že hodnocení, zda navrhované důkazy mají být v navazujícím správním řízení provedeny či nikoliv, městskému soudu nepřisluší. Zmíněný názor městského soudu však lze chápat jako obecné konstatování: zpochybňuje-li žalobkyně skutkový stav dané věci a navrhuje-li k tomu důkazy, nelze zpravidla takové důkazy odmítnout, pokud mohou přispět k řádnému zjištění skutkového stavu věci. Uvedené konstatování městského soudu uvedené v závěru jeho rozsudku však ve smyslu shora citované judikatury nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost.

[19] Námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je proto nedůvodná.

IV. B) Námítka nesprávného posouzení vypořádání návrhů důkazů žalovaným

[20] Stěžovatel dále zpochybňoval správnost závěrů městského soudu (citovaných v bodě [16] shora), že žalovaný nedostatečně vysvětlil, proč důkazy navrhované žalobkyní ve správním řízení neprovedl.

[21] K otázce vypořádání návrhu důkazních prostředků správními orgány lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, na který upozornil již městský soud. V něm se Nejvyšší správní soud věnoval zásadě volného hodnocení důkazů a vyjádřil se i k nutnosti odůvodnění úvahy správních orgánů, zda provedou důkazní prostředky navrhované účastníky řízení nebo nikoliv. Soud v citovaném rozsudku vyslovil, že „[s]právní orgán

(...) není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ Obdobně pro účely daňového řízení Nejvyšší správní soud vyslovil, že není v rozporu se zákonem, pokud správce daně neprovede důkaz, jehož se daňový subjekt dovolává, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu věci (rozsudek ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Afs 81/2007 – 42). Závěr o tom, z jakých důvodů správní orgán důkaz neprovedl, ovšem vždy musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelně vysvětlen.

[22] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žalobkyně v odvolání ze dne 22. 12. 2009 podanému proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 18. 12. 2009 uváděla, že před zahájením dražebního jednání i v jeho průběhu vznášela námitky. K prokázání skutečnosti, že podala námitky proti udělení příklepu, navrhla provedení svědecké výpovědi Jaromíra Matochy (jednatele žalobkyně) a Ivo Navrátila (jednatele povinné). Žalovaný v napadeném rozhodnutí k návrhům důkazů konstatoval, že „v prvním případě se jedná o jednatele společnosti MORAVLA INVESTING, s. r. o., která prostřednictvím svého zástupce podala odvolání, a ve druhém případě o bývalého jednatele společnosti NP publication spol. s r. o. „v likvidaci“, která podala rovněž odvolání. Jde tedy o subjekty, které podaly ve věci opravné prostředky a svůj právní názor vyjádřily v těchto podáních.“ Dále žalovaný uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že při dražebním jednání nebyla vznesena námitka proti udělení příklepu ve smyslu § 336j odst. 2 o. s. ř. Žalobkyně se tak dle žalovaného nestala oprávněnou osobou k podání odvolání proti rozhodnutí o příklepu.

[23] Podle protokolu Finančního úřadu Praha-západ o průběhu veřejné dražby ze dne 23. 6. 2009, č. j. 165320/09/060940203701, „[d]ražitelé vznesli námitku proti znění dražební vyhlášky, kde je v odst. VII. na stránkách Ministerstva financí vypuštěn odst. b) o smlouvě o nájmu nebytových prostor, která byla uzavřena dne 27. 12. 2007. (...) Proti průběhu dražby nebyla vznesena žádná námitka.“

[24] Stěžovatelka v projednávané věci navrhovala svědecké výpovědi k prokázání skutečnosti, že vznesla námitky proti udělení příklepu. Prokázání uvedeného pro ni bylo klíčové, neboť pouze pokud by bylo zřejmé, že námitky proti udělení příklepu podala, stala by se osobou oprávněnou podat odvolání proti rozhodnutí o příklepu. Podle § 336k odst. 1 a 2 o. s. ř., v rozhodném znění, totiž mohly proti usnesení o udělení příklepu podat odvolání jen oprávněný, ten, kdo do řízení přistoupil jako další oprávněný, povinný, vydražitel a dražitelé, kteří proti udělení příklepu vznesli námitky.

[25] Žalovaný návrhy žalobkyně na provedení důkazů odmítl s obecným tvrzením, že právní názory navrhovaných svědků jsou mu známy, neboť se jednalo o jednatele společností, které podaly odvolání. Závěr žalovaného o neprovedení navrhovaných důkazů se zcela míjí s podstatou návrhu na provedení důkazů, jak správně konstatoval městský soud. Podle žalobkyně měly navrhované důkazní prostředky prokázat skutkové okolnosti průběhu dražebního jednání, konkrétně, že žalobkyně vznesla námitky proti udělení příklepu; neměly (a z povahy věci ani nemohly) v žádném případě prokazovat právní názory žalobkyně. Úvaha žalovaného a jeho závěr, proč k provedení daných důkazů nepřistoupil, je tak zcela nepřiléhavá. Návrhy důkazů slouží výlučně k prokázání tvrzení skutkových, nikoliv tvrzení právních [např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 281/09 ze dne 5. 3. 2009 (N 50/52 SbNU 499)]. Odmítnutí provedení důkazů s odkazem na to, že právní názory osob, jež měly být vyslechnuty, jsou správnímu orgánu známy, proto nepředstavuje řádné vypořádání návrhu na provedení důkazů. Uvádí-li žalovaný poprvé až v kasační stížnosti, proč svědecká výpověď Iva Navrátila nemohla přinést žádné relevantní skutečnosti pro projednávanou věc, nelze k těmto skutečnostem při přezkumu

napadeného správního rozhodnutí s ohledem na § 75 s. ř. s. přihlédnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 1 Afs 15/2004 – 89).

[26] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dále zdůraznit, že skutečnost, zda byly proti udělení příklepu podány žalobkyní námitky, byla nezbytná pro posouzení, zda odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou. Ze správního spisu sice vyplývá, že námitky proti udělení příklepu podány nebyly (viz protokol o průběhu veřejné dražby citovaný v bodě [23] shora), nicméně žalobkyně se snažila pravdivost obsahu daného protokolu zpochybnit. Protokol o průběhu veřejné dražby vyhotovený Finančním úřadem Praha-západ je veřejnou listinou ve smyslu § 134 o. s. ř. (nově i dle § 567 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů), obsahuje-li zákonem stanovené náležitosti [např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 682/2000 ze dne 18. 7. 2002 (U 22/27 SbNU 279) nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 29 Odo 407/2002]. Není-li prokázán opak, prokazuje daný protokol i pravdivost toho, co je v něm zachyceno.

[27] Žalobkyně, na níž spočívalo důkazní břemeno k vyvrácení skutečností obsažených v protokolu o průběhu veřejné dražby, se v podaném odvolání snažila pravdivost daného protokolu zpochybnit. Namítala, že protokol věrně nezachycuje průběh dražebního jednání, a navrhovala k tomu provedení svědeckých výpovědí. Pokud navrhované důkazy mohly přispět k osvětlení skutečného průběhu dražebního jednání, měly být ve správním řízení provedeny. V řešeném případě správní orgány pominuly skutečnost, že žalobkyně brojí proti skutkovému průběhu dražebního jednání a navrhovanými důkazy hodlá vyvrátit pravdivost protokolu o průběhu dražby, který je veřejnou listinou. Návrhy na provedení důkazních prostředků žalovaný i finanční úřad odmítl bez přílehavého vysvětlení, čímž bylo žalobkyni znemožněno vyvrátit pravdivost protokolu o průběhu veřejné dražby. Správní orgány se tak dopustily vady předcházejícího správního řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[28] Závěr městského soudu, že žalovaný se k návrhům žalobkyně na provedení důkazů vyjádřil nedostatečně, je proto správný. Bude nyní na žalovaném, aby v navazujícím správním řízení odpovědně posoudil, zda žalobkyní navrhované důkazy jsou rozhodné pro projednávanou věc a mohou zpochybnit obsah protokolu o průběhu dražebního jednání. Pokud tomu tak bude, žalovaný uvedené důkazy provede (resp. uloží jejich provedení správnímu orgánu prvního stupně). Bude-li mít žalovaný za to, že navrhovaný důkaz nemůže přispět k objasnění skutkového průběhu dražebního jednání, neprovede jej pro nadbytečnost, nicméně tuto svoji úvahu řádně vyloží v odůvodnění konečného rozhodnutí.

[29] Námitka nesprávného posouzení této otázky městským soudem je tedy nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně dosáhla v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 10. 2014 v částce 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a 300 Kč jako paušální náhrada výdajů s tímto úkonem spojenými [ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení o kasační

stížnosti ve výši 3.400 Kč. Žalobkyně sice své náklady řízení o kasační stížnosti vyčíslila na 6.800 Kč, nspecifikovala však, v čem by dva úkony právní služby měly spočívat. Nejvyšší správní soud proto rozhodl podle skutečností zřejmých z obsahu spisu a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti. Za převzetí a přípravu věci dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu zástupci žalobkyně odměna v řízení o kasační stížnosti nenáleží, neboť za tento úkon právní služby byla žalobkyni poskytnuta náhrada nákladů již v řízení před Městským soudem v Praze.

[32] Žalovaný neměl ve věci úspěch, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[33] Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, proto rozhodl, že osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu